

ראשון ואחרון *

יעקב פיכמן

ירחון. זירת המרוץ בקרבת הבריכה. אריסטובול רץ
אחר הורדוס, ורק שטח קטן מבדיל ביניהם. משמגיעים
הרצים אל הבריכות, מתנודד אריסטובול ועומר.

הורדוס

הכלה עיסקת. נצרי? ואין
עוד לפנינו כי אם בקרבת דרך
עד אם נגיע אל הפערת.

אריסטובול

לא, לא עיסקת. עור כחי עמי,
ולמרוץ פשוט נגלי אפנתי.
אכן אפנתי: טוב לי כי אהבתי!

הורדוס

אל נא לקראת הפערת עמדו
בקרב הסוף. נוסף בקלים אקץ.
כה דרך המשקט: אהד רעהו
עובר תחלה, בעוד זה נחשל;
וראת, בסוף גוצם הקסגור.

אריסטובול

האם את התבוסת, פלגי, נראתי?
אכן לגי לצד אחר סגת.
כי הופנתני אמש למרוץ
עקף, סרב לה הו לא יכלתי:
אין סקרבינו לשלדו ואולי
להאסיו קפולי נסתיתי.
פשוט ידעת — המרוץ אהבתי.
יפה יקתק מהנשא לקראת
קרום, בנדמו קצלצלתי. —
שאב חרות, ולא נודע מאין.
ישלח — רק לדעת כי ישף,
כי לב תבל, בהסתם שער,
הולך נסתח לקל גיר נגלף.
יש צריך לנעורים לתעם את מתק

(*) מרק-מילואים לטרימה, מוז. אריסטובול.

הנצחון. לו פצם להפליא
 עולם בכתה, בס צטיון. למען
 יזירו את עצמם, למען שאת
 יוקלו אבליהם, וכבד בדידותם;
 אך בזרה צטה כי ראיתיך
 רץ לפני, כל ניד נבון, בוטח.
 לא רץ חרד, פמוני, כי נשא
 בקצב זה לפוכבים נקבע. —
 נחמתי כי נשמעתי לך, הטלף!

הורדוס

אין זה כי רסיון־רנע, התאושש!
 לצת פרוץ אין לחשוב, לקטם
 על הקפצים. אין להקטיק, כי אם
 לרוץ, לרוץ, — זה סוד כל נצחון!

אריסטובול

הה, רב מצי טפחתי, כי אצלה
 להתחזק עם התבוסה פמוף
 (ורק בזה הו יתגבר לוחם!).
 אני אחר, אחר, עודני ילד
 התעוני אלהים נאנשים.
 סבוני אזהבים, וקש לבי,
 כי טהבה צמאתי, אך גם בשתי
 מרב אהבתם, כי מי כמוני
 ידע מה זל בתי לשמות להם
 מקרום הקר השוב, עליו הצנתי,
 השפע אשר לו הם קצפים,
 בעוד נקשי בענייה שואלת חסד;
 ולא אספתי שקש, די בלכל
 את הדוקקים על שפרי רעבים.

הורדוס

אקנס איש תלומות אמה, הנער,
 אף אם פהו גדול, לא התבוסה היא
 אשר תשבר גאון, כי אם שתרח
 נקלעה באפס יד, רק על עצמו
 איש כי יעו, טפס לא ידע בו
 יגל — גם את עצמו יגל אזי.
 זה סוד הקרב, זאת דרך הלוחם.

אריסטובול

יְדַעְתִּי, כִּי צְדָקָתְךָ אֵף לֹא דָרָךְ
 אַחַת הִיא לְכַלְנוּ. יֵשׁ גַּם כַּחַ
 כִּי לֹא יִלָּךְ אָדָם בְּלֹא-יָרְכוּ.
 פֶּה נִסְלָאוּ רִגְשׁוֹת לִבִּי, וַיִּשָּׁר
 סוּרֵי גַם מִצְעָמֵי נַעֲלָם. הִלְוִיָּהּ,
 בְּשׁוֹטְטֵי בְדָד פֹּה, מִבְּלִי דַעַת
 לְאֵן. לִי נִדְנְצוּ בְּרֻכּוֹת הַמַּיִם
 בְּאֲדָם סֶהַר מְאֹתָר, סוּדֵי,
 וְחֶפֶץ עֵן. קָטְהוּ לֹא יְדַעְתִּי.
 כִּי קָם לְנַפְל, לְטַבֵּל בְּמִצְוֹלוֹת אֱלֹהִים,
 וְהִתְנַצֵּר מִקַּל אֲבָק טִי,
 מִקַּל אֲבָק בֵּיתִי, שָׁאֵר קָבֵד לִי,
 אֲשֶׁר הִעִיק עַל יְלָדוֹתֵי כּוֹאֵב,
 וַצֹּאת לַחוּף אַחֵר וְשָׁם קָדַם
 יוֹמֵי, אוֹלֵי יִצְמַח בְּלֵב הָאֶסֶל
 וְאִי-בְּזוֹת עָמוֹן לִי לֹא-נִקְתָּם.
 וְרָאָה, בְּעֵצִים מְשׁוֹשֵׁי לְרוּחַ
 עִמָּה, לְהִנָּשֵׂא שְׂכוֹר-בֶּל-נִיעַ,
 בְּאוֹר דְּמִקְתָּם רָמוּז הַמַּיִם
 קְסוּמִים לִי שׁוֹב, מִעֵבֶר לְקַל לְכָר,
 וְאֶעֱמֵד, בְּמֵו אֵין לְאֵן לְלִבִּי,
 בְּמֵו אֵת הַחוּף הַכְּרָתִי, לִי קָרָא.

הורדוס

מוזעוס, מחריש רגע

הוֹזָה אֶתְּךָ, וְאֲנֹכִי חִסְפָּתִי
 עֵן נִקְשׁ, קָרַב חוּ. אוֹתָךְ לְרֵאוֹת!
 רָאָה נָא עַל הַנֶּגַע מְרִיָּם צוֹפָה,
 וְהִיא הִלֵּא בְּאַוֹתָהּ עַל שְׂגִינֵנוּ!
 אֵף כִּי הִימָה פְּתָאֵם עֲלֶיךָ רוּחַ
 זֹאת כֹּה זָרָה - גֵּרֵד עֲתָה הַמִּיָּקוֹת,
 עוֹד לָנוּ שָׁם שְׁעִשׂוּעִים נְכוֹנוּ.
 יִנָּעַם בְּחַם הַשָּׁמֶשׁ גַּל צוֹנוּ.
 וְהַמִּשְׁחָק, בִּיבְעָתָה נִסְסָה.
 אוֹלֵי נִיטִיב לְגִמּוֹר בְּחִיק הַמַּיִם.
 יוֹרְדִים אֵל הַכְּרִיכָה.